

Sygn. akt II CSK 439/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną K. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 czerwca 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się potrzebę wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Występuje ona w przypadku braku zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń lub decyzji procesowych. W celu wykazania tej przesłanki należy przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., I PK 144/12, niepubl.; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.). Niniejsza sprawa jest typową sprawą o zasądzenie na rzecz poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym odszkodowania z tytułu nieosiągnięcia korzyści z umów o świadczenie usług

zawartych przez powoda przed wypadkiem w ramach poprowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Sąd drugiej instancji, dokonując częściowo odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprawy oraz czyniąc częściowo odmienne ustalenia faktyczne dotyczące możliwych do osiągnięcia dochodów netto, z powołaniem się na art. 322 k.p.c. obniżył kwotę odszkodowania, uzasadniając to rozstrzygnięcie. Wątpliwości odnoszące się do wykładni art. 232 w zw. z art. 278 k.p.c. oraz art. 322 k.p.c. skarżący motywuje rozbieżnością ocen dotyczących obowiązku sądu dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego w sytuacji, w której miałyby to zapobiec nieprawidłowemu rozstrzygnięciu sprawy. W odniesieniu do potrzeby wykładni art. 322 k.p.c. skarżący wskazał, że „konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, czy sąd stosując art. 322 k.p.c. winien wskazać przesłanki jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym”. Wbrew stanowisku skarżącego, wykładnia wyżej wskazanych przepisów jest przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego, wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa procesowego cywilnego, opracowań komentarzowych i literatury przedmiotu. Z tego względu w realiach niniejszej sprawy oraz w świetle zasadniczych motywów rozstrzygnięcia, Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby kolejnej wypowiedzi w kwestiach wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to niewykazanie przyczyny kasacyjnej uzasadniającej wniosek, zwłaszcza jeśli zważyć, że jedną z podstaw kasacyjnych skarżący oparł na naruszeniu art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. mimo jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c.

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji.